

TENS TRENTA SEGONS...

PER CREAR UNA HISTÒRIA CAPAÇ DE CONVÈNCER 250 ESPECTADORS. LA IMPROVISACIÓ MARCA ELS PASSOS DE PLANETA IMPRO, QUE PORTA CINQ ANYS AMB 'ZAPPING' EN CARTELL

EVA BELMONTE

Tema: la meua núvia m'ha obligat a venir. Canal d'emissió: telemusical. Dificultat extra: algú mor a la història, a triar entre *modus operandi El Padrino* o embús faringi. Trenta segons i comença l'espectacle! Amb quatre dades bàsiques o un títol mínim –«Tinc son», «M'estic perdent OT» o «Votació d'Estatut»– i la combinació d'una ment àgil, estranya sovint als escenaris, la improvisació crea històries noves, fresques i creatives.

A la companyia Planeta Impro es tracta d'un mètode vital. Porten cinc anys amb el seu *Zapping* en cartell, un concurs d'improvisació en què dos equips, groc i roig, s'enfronten amb temes triats pel públic assistent. L'espectador és, també, qui tria l'equip guanyador.

Els números d'un comandament a distància decideixen l'estil de la història, les dificultats extremes que s'afegeixen i, fins i tot, els premis per als espectadors, que també en tenen. Al capdavant d'aquest *show teleteatral* es troba el més carismàtic dels espectadors, Richy Roca. Al seu costat, la sempre somrient

hostessa Loreta Campos. Els equips tenen tres segons per posar en marxa la peça teatral, d'uns dos minuts.

No es tracta, com a les escoles d'interpretació, de fer servir la improvisació com a mètode per deshinibir-se o sortir de situacions imprevisibles, aquí «és un exercici artístic per ell mateix». Qui parla és José Luis Adserias, *alma mater* de Planeta Impro. I fa una analogia: «És com un músic de jazz, que coneix totes les notes musicals però després improvisa en el moment».

Ell va ser qui, «amb la gent que s'anava afegint al projecte», va formar la companyia l'any 2001. Ara ja són quinze persones i tenen en *Zapping* el seu èxit més palpable. Han passat pel teatre Llançol, el Goya, i ara porten dos anys al Teatreneu amb un públic fidel, cada dijous, de més de dues-centes cinquanta persones.

Però, tot i així, Adserias assegura que «és difícil convèncer les sales».

«La gent relaciona improvisació amb fàcil de fer», es queixa José Luis Adserias

«Què feu?». «Improvisem». «Sobre què?». «Sobre el que s'hagi d'improvisar, el que surti». «Sí, però sobre què?», i així continua una conversa cíclica cada vegada que intenta explicar a programadors i caps de sala quina és la feina de Planeta Impro damunt dels escenaris.

«La gent relaciona improvisació amb fàcil de fer i sense feina al darrere», es queixa aquest jove actor. Però no és tan fàcil com sembla. Abans de cada espectacle es preparen amb una bona dosi d'escalfaments per preparar la ment i, a cada assaig, treballen les tres

claus de la improvisació: potenciar l'escolta, treball en grup i capacitat per guionitzar, que no és una altra cosa que saber triar, en el moment just i sense titubejar, el camí que ha de seguir la història. La clau és evitar els diàlegs fàcils per sortir del pas. El resultat: un món creat del no-res o, com diu José Luis Adserias, «fer màgia amb l'espai».

Improfighters i *La nit de la improvisació*, amb històries més llargues i sense pautes, són els altres espectacles que rutllen des de Planeta Impro. *Improfighters* és un cara a cara entre dos lluitadors que s'enfronten, cada divendres al Teatreneu, des del novembre. Lo-lai-lo Chang, Kassandra, Viuda Negra, Ramona Power, Predicador, Asistencia 24 horas, Meda IHI i Toro Loco són els partici-

Un comandament a distància, dos equips d'actors i un presentador carismàtic completen el repartiment.

pants d'aquesta mena de *pressing catch*. Entre els projectes, Adserias també treballa en la creació de la LLICATIM (Lliga Catalana d'Improvisació), per acollir companyies estrangeres, compartir experiències i potenciar la improvisació com a tècnica pròpia.

A Planeta Impro tenen fans. «Hi ha un grup d'espectadors que repeteix cada setmana», explica Adserias. A vegades, fins i tot, aquest públic fidel arriba al teatre amb la cara pintada dels colors d'un dels equips. Aquest és un dels avantatges d'aquest llenguatge: possibilita fidelitat sense monotonia.

EL MUNDO